

предаде свободно на народна служба с меч и огън в ръка.

Вяра. — Левски е вярвал в народа си, в България, — това той проявява на всяка стъпка. За него отечеството е божество. Какви са били тайните му схващания за битието, за Бога, и вжобще занимавали ли са го мистически въпроси? Това не знаем. Но Левски не бягал от народната църква. Обратно, той я дирел, защото тя му отваряла вратите на народната служба. Най-първо апостола си пробивал път с изпяването на херувимската песен в църквата. Богомолците, слушайки с наслада, питали кой-и какъв е певецът. Това бил първият интерес. При второ или при трето посещение Левски бивал вече заобиколен с младежи, и запявал друга песен, угодна не на богомолците, а на орженосците:

„Българи юнаци,
Ще ли още спим?
Дигайте байраци
Да се освободим!

Въпреки омразата си към расото и към пустия калугерски живот, Левски не е отбягвал младите и свободолюбивите свещеници. Нещо повече, той ги викал, поставял ги в комитетите и им поверявал важни служби. И манастирите му са били добри прибежища и скривалища. При клетвите той полагал евангелието и кръста като санкция (наказание) за душата, а камата и револвера като нака-